

HANZADE SERVİ

Kora ile Kelebek

HANZADE SERVİ

Kora ile Kelebek

KORA İLE KELEBEK

© 2021 Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK RESMİ: Mavisu Demirağ
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. AŞ
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Ekim 2015
Üçüncü Baskı: Eylül 2021 (2000 adet)
(İlk iki baskı Altın Kitaplar tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-605-285-508-9
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 51529

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

HANZADE SERVİ

Kora ile Kelebek

Hanzade Servi

1978'de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca Balık* adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü'nü aldı. 2014 yılında *Karakura'nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi'nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Öykü:

Ortanca Balık, Karakura'nın Düşleri

Başvuru:

Karamel Kokulu Öykü Okulu

Roman:

Hayalet Tozu, Umacı, Kumdan Salıncak, Yo-Yo
Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-1
Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2 Mektup Ağacı
Hortlaklar Geçidi, Kalamar Pansiyon, Havuç Ağacı
Kumsal'ın Çizgili Dünyası, Kora ile Kelebek
Su Günlükleri-1 Biz Arkadaş mıyız?
Su Günlükleri-2 Ben Kıskaç mıyım?
Sen de Oku Klasikler: Peter Pan

Bölümler

1. Merak Ettiklerim.....	7
2. Duygu Tarlası	33
3. Sürpriz!.....	60
4. Biz Kardeş Falan Değiliz!.....	80
5. Çöpteki Bileklik.....	99
6. Kayıp Çocuklar	120
7. Budak Nerede?.....	136
8. Umut'un Oyuncak Ayısı.....	155
9. Bilinmezliğe Giden Gemi	174
10. Ben Tuttum!	186
Kelebek Kanatları Kitabı	199

1. Bölüm

Merak Ettiklerim

Kelebek

“Nikâhtan sonra, Mor Salkım Restoran’da yemek vereceğiz. Menüye çipura koyduk. Ama ben vejetaryen olduğum için, annem özel salatalar da hazırlatıyor. Zaten deniz ürünlerine alerjim var. Masaları gülle süslemek tehlikeli diyorum. Dikenler birilerinin eline batabilir. Aslında restoranda her ihtimale karşı birkaç tetanos aşısı bulundurabiliriz. Gerçi çoktan karanfil sipariş ettim. Karanfil kokusuna alerjisi olan birini tanımıyorsun, değil mi? Orkestranın çalacağı müzik enstrümantal olacak. Yine de birilerinin başı ağrırsa diye iki kutu aspirin alacağım.”

“Bence nikâh yemeğine gitmekten vazgeçersen, kimsenin başı ağrımaz.”

“Annem evleniyor. Nasıl ‘ben gelmiyorum’ derim ki?” Birkaç saniye sonra “Ah!” diye mırıldandım. “Sen bana laf sokuyordun.”

Nedime gözlerini devirip önündeki dergiye tekrar dalınca, ilk sayfasına “*Seven Kanatlı ve Uzay Solmaz nikâhı, 25 Nisan 1990*” yazdığım deftere baktım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamadığımda, hayatın kontrolünün elimden kaçacağı duygusundan kurtulamıyordum. Sınıfta biri öksürünce, önce o

çocuğun kötü bir hastalığa yakalandığını, sonra da hastalığın bulaşıcı olduğunu ve birkaç gün içinde tüm kasabanın karan-tinaya alınması gerekebileceğini düşünmenin nesi mantıksızdı? Gazetede, kafasına inek düştüğü için ölen birinin haberini okumuştum. Gece kulağınıza garip bir böcek yuva yapabilir, uzaylılar sizi kaçırıp ensenize mikroçip yerleştirebilir, sirkteki bir palyaço aklını kaçırıp, üzerinize zehirli boya fışkırtabilirdi. Her an her şeye karşı hazırlıklı olmak zorundaydınız.

Annemin müstakbel kocası Uzun Solmaz, geçen gün “Sadece on üç yaşındasın,” demişti. “Sen doğana kadar, dünya bir şekilde kendini döndürmeyi başardı. Varlığının önemsiz olduğunu kastetmiyorum. Ama tüm felaketlerle başa çıkamazsın. Hayatı akışına bırakmayı hiç denedin mi?”

Bir yanım ona hak veriyor, öbür yanım ise, iki aydır tanıdığın birine mi güveneceksin, diyordu.

Uzun Solmaz iki ay önce annemin çiçekçi dükkânından içeri girdiğinde, kravatsız takım elbisesi, gözlükleri, uzun boyu ve yüzüne sonradan eklenmiş gibi duran hafif eğri burnuyla, gayet normal bir adama benziyordu. Ta ki etrafındaki çiçeklere şöyle bir bakıp “*Saintpaulia ionantha* var mı?” diyene kadar. Normal insanların bırakın ‘*saintpaulia ionantha*’ aramayı, o kelimeleri telaffuz etmekte bile zorlanacağını biliyordum. Tabii bu, bitkilerle ilgilenenlerin anormal olduğu anlamına gelmezdi. Ama yine de adam ‘Afrika menekşesi var mı?’ deseydi, bu daha mantıklı görünürdü.

Annem, çok farklı konularda araştırma yapmayı sevdiğim için bana yardım isteyerek bakmış, ben de adama “Afrika menekşesi mi arıyorsunuz?” diye sormuştum.

Adam, “Evet, örümceğim akşam yemeği konusunda biraz seçici,” demişti, ciddi bir ifadeyle.

“Hayatımda hiç vejetaryen örümcek duymadım. Böceklerin dışında küçük kuşları ve bazı omurgalıları avlayanlar var. Hatta balık ve kurbağayla beslenenlere bile rastlanıyor. Eminim bir yerlerde Afrika menekşesi seven örümcekler yaşıyordur, ama henüz keşfedilmediler.”

“Sanırım örümcek şakasını, böceklerle ilgili fazla bilgisi olmayan birine yapmalıydım. Tabii bu, insanların yüzüne bakarak anlayabileceğiniz bir şey değil.”

Tam o anda, KKK’nin on altıncı maddesini çiğneyerek, Uzun Solmaz’ı sevmiştim. (KKK, yani *Kelebek Kanatları Kitabı*. Kendinize kurallar koymadığınızda, hayat gerçekten karmaşık hâle gelebiliyordu.)

16. Yeni tanıdığın bir yabancıya asla güvenme ve onu hemen sevmek!

Not: ‘Yeni tanıdığın yabancı’ doğru bir tanım mı? ‘Eskiden beri tanıdığın yabancı’ diye bir şey olabilir mi? Türkçe öğretmenine sor.

Sormuştum. Tam o ara nişanlısından ayrılmış olan Berna Hoca da, “Yıllardır tanıdığın biri bile, bir yabancıya dönüşebilir,” demişti. Bu, tam olarak aradığım cevap değildi. O yüzden, on altı numaralı kurala iliştiirdiğim notun kenarında hâlâ, fosforlu bir soru işareti vardı.

Annem, Afrika menekşesi arayan adama elinde hiç kalmadığını, ama yarın geleceğini söylemişti. Adam da yarın tekrar uğrayacağına söz verip gitmişti. Anneme saksı çiçeği satmadığımızı hatırlattığımda, “Ay sanki bilmiyorum!” deyip, telaşla

volta atmaya başlamıştı. “Yarına kadar nereden ‘*santüpila iyon-ya*’ bulacağız?” sorusunun cevabı ise, yan komşumuzdaydı. Salonunun yarısı Afrika menekşeleriyle dolu olan Esma Erüstün, on üç yaşındaki bir kızın niçin acilen Afrika menekşesine ihtiyaç duyduğunu anlayamamıştı.

“Toz alerjisine iyi geliyormuş,” demiştim, saksıyı yaşlı kadının elinden alıp eve doğru koşarken.

“Yani ne yapınca iyi geliyormuş güzel yavrucuğum?”

Kadının sesindeki panik, çiçeğinin pişirilip yenmesi ihtimalini bile düşündüğünü gösteriyordu.

“Yanında şarkı söyleyince!”

Ertesi gün adam, saat onda dükkânın kapısında belirmişti. Onun, sırf çiçek almak için şehirden buraya kadar bir saat araba sürdüğünü öğrendiğimizde, şaşırmıştık.

“Koskoca şehirde, bir saksı bile Afrika menekşesi kalmadığını mı söylüyorsunuz?”

Annem, saygısızlık ettiğimi düşünerek beni dürtecek gibi olmuş, ama son anda vazgeçmişti. Cevabı onun da merak ettiği belliydi.

“Elbette bir sürü menekşe var,” demişti adam. “Ama ben, baktığımda ‘İşte bu!’ diyeceğim bir tane istiyorum. Fesleğenlerin de hepsi aynı görünür. Oysa insanlar gibi, onlar da birbirinden farklıdır.”

“Peki, bu istediğiniz gibi bir menekşe mi?”

Annemin sesi endişeli çıkmış, adam “Hiç şüphesiz!” diye gülümseyerek onu rahatlatmıştı. Adının Uzey Solmaz olduğunu öğrendiğimiz adam, bu küçük yolculuğa gerçekten de menekşe aramak için çıkmasına rağmen, onu Gölayna kasabasına ikinci

kez getiren şey, kesinlikle annemdi. Birkaç buluşmadan sonra, evlenmeye karar verdiler. Nikâh hazırlıkları konusunda hâlâ huzursuzdum.

“Yemeği ayarlaması gereken kişi sen değilsin,” dedi Nedime. Sonunda, başını dergiden kaldırmıştı. “Okulda yangın çıkarsa nasıl kurtulacağımızı düşünmek de senin görevin değil. Pantolonunun fazla sıkı olduğunu söylemek için Bon Jovi’nin menajerini bulmaya çalışmak da... Kimse senden, bir gök cismi keşfettiğini sanıp NASA’ya mektup yazmanı beklemiyor. On üç yaşındasın ve şu hâline bak!”

“Ne varmış hâlimde? Her zamanki gibiyim.”

Nedime, beni kolumdan çekip aynanın önüne getirdi.

“Belki de sorun budur. Artık başka birine dönüşmenin zamanı gelmiştir. İşe, iki saç örmekten vazgeçerek başlayabilirsin, sana hiç yakışmıyor. Gözlük çerçevelerin de çok büyük. Sanki az sonra bir filmde yaşlı bir kadını oynayacaksın. Giyim tarzın ise... felaket! İsmi Kelebek olan biri için tam bir hayal kırıklığısın. Bence kelebekten çok, kozasının içinde bekleyen sıkıcı bir tırtıla benziyorsun.”

“Bana böyle şeyler söylediğine inanamıyorum! Güya en iyi arkadaşımısın.”

“En iyi arkadaşın olduğum için bunları söylüyorum. Senden hoşlanmayan kızlar, hâlimden çok memnun. Çünkü kendine azıcık çekidüzen verirsen, gerçek bir kelebeğe dönüşeceğini biliyorlar ve inan bana, bunu hiç istemezler.”

Nedime, yerdeki çantasını alırken “Bana, yavrusu göle düşmüş inek gibi bakmayı keser misin?” dedi. “Gerçekten, artık endişelenmeye ve merak etmeye biraz ara vermelisin. Çok fazla şeyi kaçıırıyorsun.”

“Buzağılar yüzebilir mi?”

“Ne?”

“Buzağılar yüzebiliyorsa, yavrusu göle düşen inek endişelenmez. Böylece asıl suya düşen, senin yaptığın benzetme olur.”

Hemen, kapağında ‘*Merak Ettiklerim*’ yazan defterimin sayfalarını çevirerek boş bulduğum bir yere “Buzağılar yüzebilir mi?” diye yazdım. Başımı kaldırdığımda, Nedime bana öfke ve şaşkınlıkla bakıyordu. Önce bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçerek gitti.

“Merak etmek iyidir!” diye, arkasından seslendim. “Beyni ni dinç tutar. Böylece Alzheimer hastalığına yakalanma riskin azalır.”

Artık beni duyamayacağını biliyordum. Telefon çalınca, koşarak salona indim.

“Seven ve Kelebek Kanatlı’nın evi? 25 Nisan çarşambadan itibaren Uzak Solmaz da burada yaşayacak ve Seven Kanatlı, Seven Solmaz’a dönüşecek. Kiminle görüşmek istemiştiniz?”

“Mor Salkım Restoran’a gidip, aşçılara nikâh yemeğinde pişirecekleri balıkları birlikte tutmayı mı teklif ettin?”

“Bugüne kadar kaç kişi bayat balıktan zehirlendi, biliyor musun anne? Vejetaryen olduğum için tadarak kontrol edemeyeceğim. Ancak böyle emin olabilirim. Gerçi vejetaryen olmasaydım da tadamazdım. Deniz ürünlerine alerjim olduğu...”

“Senin deniz ürünlerine alerjin yok!”

“Elbette var. Anne? Anne?”

Annemin telefonu kapattığını anlayınca, şaşkınlıkla kendimi koltuğa bıraktım. Annem aslında çok sakin bir kadındı. Son üç yılda, beş ayrı alerji uzmanına gidip sayısız testler yaptırdığımız

için, galiba bu konuda biraz hassaslaşmıştı. Doktorların hepsi, ciddi bir alerjim olmadığı konusunda hemfikir. Vücudumun gösterdiği bazı tepkilerin, psikolojik olduğunu düşünüyorlardı. Annem son testten sonra “İşte, hiçbir şeyin yok,” demişti. O saniyelerde ben de, alerjinin değişkenliğinden bahsediyordum.

“Yıllarca pırasaya alerjin olabilir ve sonra aniden geçer. Ya da at kılına hiç alerjin yokken, bir sabah kalktığında, artık Fırtna’ya havuç yediremeyeceğini öğrenirsin. Şimdiye kadarki alerji testlerimin temiz çıkması neyi kanıtıyor ki? Şu an yeni bir test yaptırsak, eminim at kılına bile alerjim olduğunu öğreniriz. Ya atımız olsaydı anne? Onu atmayı hiç istemezdim. Atı atmak ne garip ve hüznünlü bir deyiş, değil mi? Hem bir atı nereye atarsın ki?”

Çantamdan alelacele çıkardığım ‘*Merak Ettiklerim*’ defterine “Bir at nereye atılır?” diye yazarken, annem “Bu son,” demişti. “Bir daha alerji doktoruna gitmiyoruz.” Ama bu, dünya üzerindeki seksen beş şeye alerjim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ki hepsi, ‘*Alerjilerim*’ defterinde türlerine göre gruplanarak listelenmişti. Kimse bana inanmıyor diye, karides yiyince anafilaktik şok geçirmeyecek değildim.

Aniden, annemin Uzun Solmaz’la evlendikten sonra değişecek olan tam ismini düşündüm: *Seven Güller Solmaz*. (Güller, annemin kızlık soyadıydı.) Acaba evlenince, annem gibi şiire dönüşen başkaları da var mıydı? Tam bunu not almak için kalkacakken vazgeçtim. Belki de gerçekten biraz yavaşlamalıyım.

Odama gidip, ‘*Merak Ettiklerim*’ defterinin sayfalarını çevirerek, “İsimlerle soyadları insanın kaderini etkileyebilir mi?”

sorusunu buldum. Annem, babam Onat Kanatlı'yla evlendiğinde, Seven Kanatlı'ya dönüşmüştü. Ama okuduğum bir yazıda, isimlerin kadere etkisinde kızlık soyadının da rolünün olduğu yazıyordu. Yani annem, *Seven Güller Kanatlı*'ydı. Sadece fotoğraflarından tanıdığım ve aktör Michael Sarrazin'e şaşılacak derecede benzeyen babam, 1979'un mart ayında, kendisi yirmi yedi, kızı iki yaşındayken, ani bir kalp kriziyle, soyadına yakışır bir şekilde kanatlanıp gitmişti. İsimlerle soyadlarının kaderi etkileyebileceğiyle ilgili yazıyı okuduğumdan beri, kendimi bu tezin neresine koymam gerektiğini düşünüyordum. Kelebeklerin ömrü sadece bir gündü. Ve *Kanatlı*, insanın aklına uçup gitmeyi getiriyordu. Nedime, o yazının saçmalık olduğu görüşündeydi.

“Benim isminin anlamına bak,” demişti isimler sözlüğünü okuyarak. “Saygıdeğer ve zengin bir kadına arkadaşlık eden kadın. En iyi arkadaşım sensin. Zengin olmadığını biliyoruz. Eh, pek saygıdeğer de sayılmazsın. Demek ben, isminin yarattığı kaderi yaşamıyorum. Soyadımdan bahsetmiyorum bile.”

Nedime'nin soyadı Ayıboğandı. Bugüne kadar hiç ayı boğmamış olması, bundan sonra da boğmayacağı anlamına gelmezdi. Tabii böyle bir şey yaparsa, onunla bir daha asla konuşmazdım.

Annem artık Seven Güller Solmaz olacaktı. Yeni soyadı, mutluluğu tekrar bulacağının kanıtı gibiydi. Kendi üzerimde dolaştığına inandığım küçük kara bulutun nasıl dağılacağı konusunda ise hiçbir fikrim yoktu.

Tam o anda cama küçük bir taş çarptı ve düşüncelerimden sıyrılarak bahçeye çıktım.

“Sana kaç kere cama taş atmamanı söyledim?”

“Yüz elli yedi? Altı yüz kırk beş? Acayip şeylerin hesabını tutmak senin işin. Eminim kapağında ‘Budak’ın cama attığı taşlar’ yazan bir defterin vardır.”

“Çok sinirsin!”

“Sazan avlamaya gidelim mi?”

Budak’ın kastettiği, gerçek bir sazan avı değildi. Kasabaya adını veren Gölayna gölünün kıyısında oturup, balıkların suyun yüzeyine zıplamasını bekliyorduk. Zıplayan bir balığı ilk gören, “Ben avladım!” diye bağırıyordu. Balıkların küçük bir ‘şıp’ sesi çıkararak suya daldıkları ana baylıyordum.

Nedime, “On üç yaşındaki hiçbir oğlan, böyle saçma bir şeyden zevk almaz,” demişti. “Besbelli ki, senin saçma şeyleri sevdiğini bildiği için sazan avını uydurmuş. Bence Budak senden hoşlanıyor ve asıl sazan, bunun farkında olmayan sensin.”

Bu ihtimal karşısında dehşete düşmüştüm. ‘Sevebileceğim Birinde Bulunması Gereken Özellikler’ defterimde, şimdilik sadece altı madde vardı ve Budak, bunların hiçbirine uymuyordu.

1. Yeşil renkli giysileri olmasın. (Budak’ın yeşil bir pantolonu, iki yeşil gömleği ve yeşil ayakkabıları vardı. Birkaç ay önce üzerime konan devasa yeşil böceği, elbisem yeşil olduğu için fark etmediğimden beri, o renge karşı alerji geliştirmiştım. Aslında kütüphanedeki araştırmalarımda, renk alerjisi diye bir şey bulamamıştım. Ama bu, ne zaman yeşil bir şey görsem kaşınmaya başladığım gerçeğini değiştirmiyordu.)
2. Okuma yazmayı üç yaşındayken öğrenmiş olsun. (Budak’ın üç yaşındayken okuyup yazabilmesi şöyle dursun,

HANZADE SERVİ

Kora ile Kelebek

On üç yaşında ve birbiriyle tamamen
zıt karakterde iki kız...

Kora'nın babası, Kelebek'in annesiyle
evlenince bir anda kardeş oldular.

Kelebek, bir odada kilitli kalmaktan
uzaylı istilasına kadar tüm tehditlere
karşı önlemini alan, takıntılı biri. Her
şeye alerjisinin olduğunu düşünüyor ve
düzensizliğe asla tahammül edemiyor.

Yurtdışında yatılı okulda büyümüş
Kora'nın rahatlığı, Kelebek'i takıntılarından
kurtarabilir mi?

Gülten Dayıoğlu İlkgençlik Roman Ödülü
sahibi *Kora ile Kelebek*, apayrı dünyalarda
yaşayan iki çocuğun, tüm bu farklılıkları
çok özel bir dostluğa dönüştürmesinin
eğlenceli ve hüzünlü hikâyesi...

ISBN: 978-605-285-508-9

9 786052 855089

tudem.com

f t i l i n tudemyayingrubu